

Arrest

nr. 187 766 van 30 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK loco advocaat H. RIAD en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 september 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 1 oktober 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 15 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

- 1.4. Bij arrest nr. 119 934 van 28 februari 2014 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.
- 1.5. Op 12 maart 2014 wordt aan de verzoekende partij een verlenging van het in punt 1.3. vermelde bevel toegekend tot 22 maart 2014.
- 1.6. Op 2 april 2014 dient de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag in.
- 1.7. Op 9 april 2014 neemt de commissaris-generaal de in punt 1.6. vermelde asielaanvraag in overweging.
- 1.8. Op 6 oktober 2014 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.
- 1.9. Op 13 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.
- 1.10. Bij arrest nr. 143 642 van 20 april 2015 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.8.
- 1.11. Op 3 juli 2015 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.
- 1.12. Op 8 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten (1),

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 03/07/2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.“

- 1.13. Bij arrest nr. 159 612 van 8 januari 2016 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.11.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering op wegens gebrek aan belang. Zij betoogt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien deze beslissing steunt op het motief dat de betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij wijst er op dat de minister c.q. staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer voormeld artikel dient toegepast te worden, zodat bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel de staatssecretaris niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

2.2. Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van de door haar in haar nota opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 62 van de vreemdelingenwet alsook van de motiveringplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

3.1.1. Na het citeren van de door haar geschonden geachte bepalingen en een theoretische uiteenzetting betreffende de door haar geschonden geachte beginselen, licht de verzoekende partij haar eerste middel toe als volgt:

“Verzoekster heeft in het kader van haar asielaanvraag gendergerelateerde asielmotieven ingeroepen: zij stelt immers in haar beroep tegen de beslissing van het CGVS dat zij tegen haar wil getrouwd is met een man die haar in Japan heeft mishandeld en haar familie heeft mishandeld en bedreigd.

Bovendien werd verzoeksters dochter van haar afgenomen door haar schoonfamilie en kan ze haar niet meer zien. Tenslotte roept verzoekster het feit in dat ze worden gearresteerd ingeval van terugkeer nu ze zonder toelating van haar echtgenoot Afghanistan heeft verlaten en jaren alleen is verbleven in Europa.

Het CGVS stelt echter dat geen geloof kan worden gehecht aan het verblijf van verzoekster in Afghanistan noch aan haar opeenvolgende verblijfplaatsen, familienaam en gezinssituatie.

Nochtans stelt verzoekster vast dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster de Afghaanse nationaliteit bezit :

*"naam: S. (...)
voornaam: Y. (...)
geboortedatum: 13.06.1980
geboorteplaats: T. (...)
nationaliteit: Afghanistan" (stuk 1).*

Verzoekster wordt niet alleen bevolen om het grondgebied van België te verlaten, doch gezien de definitie van een verwijderingsmaatregel, wordt aan verzoekster gevraagd om terug naar haar land van herkomst te keren, volgens de Dienst Vreemdelingenzaken, Afghanistan.

Overeenkomstig artikel 1 Vreemdelingenwet, is een beslissing tót verwijdering immers "de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

Gezien echter het CGVS stelt dat er geen geloof kan worden hecht aan haar opeenvolgende verblijfplaatsen, haar familienaam en gezinssituatie en gelet op de definitie van een beslissing tot

verwijdering, heeft er geen enkel onderzoek plaatsgevonden naar de risico's ingeval van terugkeer naar Afghanistan in hoofde van verzoekster.

Volgens de Nederlandstalige rechtspraak van Uw Raad dient bovendien het CGVS dit niet te onderzoeken, aangezien de beslissingen van het CGVS geen verwijderingsmaatregelen zouden zijn.

Artikel 3 EVRM, evenals artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, omgezet in ons artikel 74/13 Vreemdelingenwet stellen echter duidelijk dat er bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te worden gehouden met het non-refoulement beginsel.

Nu de asielinstanties dergelijk onderzoek naar de risico's op schending van het non-refoulement beginsel niet hebben uitgevoerd, diende dus minstens door verwerende partij te worden onderzocht welke risico's verzoekster loopt ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

In het welbekende Soeringarrest van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst, steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden.

Artikel 3 EVRM heeft immers een absolute draagwijdte en is direct werkend in onze rechtsorde.

Om het non-refoulementbeginsel te kunnen naleven is een grondig en serieus onderzoek nodig van elke zaak.

Dit werd recent onderstreept door het Europees Hof voor de Rechten in de zaak Singh:

"100. Hef Hof merkt op dat noch de RW, noch de CGVS een onderzoek hebben gevoerd, zelfs op bijkomstige wijze, naar de schending van artikel 3 EVRM. Zij merkt op dat dit onderzoek is verduisterd door het CGVS door het onderzoek naar de geloofwaardigheid van de aanvragers en de twijfels over d juistheid van hun verklaringen (paragraaf 13). Hoewel het feit om niet volledig akkoord te gaan met de verklaringen van verzoekers en twijfels te uiten naar de nationaliteit en de reisroute van verzoekers duidelijk tot de bevoegdheid van de asielinstanties behoort, merkt hef Hof op dat de CGVS geen extra onderzoekswerk heeft gesteld, zoals de authenticiteit na te gaan van de identiteitsdocumenten voorgelegd door de aanvragers, hetgeen zou hebben toegestaan om het bestaan van risico's in Afghanistan te onderzoeken of om deze op een duidelijke manier aan de kant te schuiven.

101. Volgens het Hof, blijkt de RW deze tekortkoming niet te hebben verholpen. Teneinde een hervorming van de beslissing van het CGVS te verkrijgen, hebben verzoekers aan de RW documenten voorgelegd die van aard waren om de twijfels geuit door het CGVS aangaande hun nationaliteit en reisroute te verhelpen. Hef Hof merkt op dat deze documenten niet te verwaarlozen waren want het ging om e-mails verzonden via het BCHV, partner van UNHCR in België, en na de beslissing van hef CGVS, e-mails verstuurd door de UNHCR officieel in New Delhi . Aan deze e-mails waren bijlagen verbonden, met name attesten van de UNHCR waarin werd gesteld dat verzoekers geregistreerd waren a/s vluchtelingen onder het mandaat van UNHCR en die de data opgegeven door verzoekers aangaande hun reisroute tijdens hun verhoor door de diensten van de DVZ, bevestigd. De RW heeft geen enkel gewicht gegeven aan deze stukken onder het motief dat deze laatste gemakkelijk te vervalsen waren en dat verzoekers ingebreke bleven de originele documenten afte geven.

102. De vraag aangehaald door verzoekers, of de RW zich heeft verschuild achter een strikte interpretatie van artikel 39/76 van de wet betreffende de neerlegging van nieuwe documenten, overstijgt de subsidiaire rol van hef Hof. Het volstaat op te merken dat de enige belangrijke vraag in de ogen van het Hof, de vraag is of de documenten die de risico's in Afghanistan ondersteund, niet werd onderzocht bijvoorbeeld door de UNHCR kantoren in New Delhi, hetgeen de UNHCR bovendien ook aanraadt(paragraaf 49).

103. Het Hof benadrukte echter dat, gezien het belang dat zij hecht aan artikel 3 en het onomkeerbare karakter van de schade die zou kunnen ontstaan ingeval van verwezenlijking van het risico op slechte behandeling/ de nationale instanties zich zo nauwkeurig mogelijk dienen te vertonen en dienen over te gaan tot een serieus onderzoek van de grieven aangaande artikel 3 zonder dat het beroep zijn effectiviteit verliest (A/ISS, reeds aangehaald § 388, dd, § 121). Een dergelijk onderzoek moet er toe kunnen leiden ieder twijfel aangaande het ongegrond karakter van een aanvraag tot bescherming, hoe legitiem deze ook moge zijn, opzij te schuiven, en dit, ongeacht de omvang van de bevoegdheden van de toezichhoudende autoriteit.

104. Er dient echter te worden vastgesteld dat de aanpak die zowel voor het CGVS als de RW hebben toegepast, erin bestaande de documenten opzij te schuiven, die de kern van de aanvraag tot bescherming betrof, door ze niet overtuigend te oordelen, zonder eerst hun authenticiteit na te gaan, terwijl dit gemakkelijk bij de UNHCR kon geschieden, niet kan worden beschouwd als een nauwgezet onderzoek zoals verwacht van de nationale instanties in de zin van artikel 13 van het Verdrag en kan niet worden beschouwd als een effectieve bescherming tegen elke behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag.

105. Uit het voorgaande volgt dat de nationale autoriteiten geen onderzoek hebben gevoerd in overeenstemming met de vereisten van artikel 13, naar de gegrondheid van de grieven die verzoekers op verdedigbare wijze hebben doen gelden onder de invalshoek van artikel 3. Bijgevolg is er een schending van artikel 13 in samenhang met artikel 3 van het Verdrag. Hieruit volgt dat aan verzoekers niet kan worden verweten dat ze de interne rechtsmiddelen niet zouden hebben uitgeput en dat de exceptie van niet-uitputting aangehaald door de regering (zie paragraaf 57) niet kan worden gevolgd."

Omtrent de plicht tot een onderzoek van de ingeroepen risico's op schending van artikel 3 EVRM verwijzen verzoekers naar een arrest van Uw Raad dd. 25.11.2013:

"Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour européenne des droits de l'homme. A cet égard, ladite Cour a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir Cour européenne des droits de l'Homme, 4 décembre 2000, Y./Russie, § 78; Cour européenne des droits de l'Homme, 20 février 2008, Saadi/Italie, §§ 120-129; Cour européenne des droits de l'Homme, 30 octobre 1991, Villvarajah et autres/Royaume-Uni § 108/ in fine).

En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays la Cour européenne des droits de l'Homme attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes de défense des droits de l'Homme, telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales (voir par exemple Cour européenne des droits de l'Homme, 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 347 et 348; Cour européenne des droits de l'Homme, 5 juillet 2005, Saïd/Pays Bas, § 54; Cour européenne des droits de l'Homme, 26 avril 2005, Isakovic/Turquie, § 67; Cour européenne des droits de l'Homme, 15 novembre 1996, Chalal/Royaume-Uni, §§ 99 et 100).

En même temps, la Cour européenne des droits de l'Homme a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme (voir Cour européenne des droits de l'Homme, 30 octobre 1991, Villvarajah et autres/ Royaume-Uni, §111) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (voir Cour européenne des droits de l'Homme, 4 décembre 2009, Y./Russie, § 79; Cour européenne des droits de l'Homme, 28 février 2008, Saadi/Italie, § 131; Cour européenne des droits de l'Homme, 4 février 2005, Momotkulov and Askarov/Turquie, § 73; Cour européenne des droits de l'Homme, 26 avril 2005, Muslim/Turquie, §60).

Toutefois, il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme qu'exceptionnellement, dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la protection de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme entre en jeu lorsque la partie requérante démontre qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé (voir Cour européenne des droits de l'Homme, 28 février 2008, Saadi/Italie, § 132). En pareilles circonstances, la Cour européenne des droits de l'Homme, n'exige pas que la partie requérante établisse l'existence d'autres caractéristiques particulières qui la distinguerait personnellement, si cela devait rendre illusoire la protection offerte par l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme. Ceci sera déterminé à la lumière du récit de la partie requérante et des informations disponibles sur le pays de destination pour ce qui est du groupe en question (voir Cour européenne des droits de l'Homme, 4 décembre 2008, Y./Russie, § 60; Cour européenne des droits de l'Homme, 23 mai 2007, Salah Sheekh/Pays-Bas, § 148).

En ce qui concerne l'examen des circonstances propres au cas de la partie requérante, la Cour européenne des droits de l'Homme a jugé que le risque invoqué présente un caractère individualisé dès

lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable, (voir Cour européenne des droits de l'Homme, 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 359 in fine). » (eigen onderlijning)

Doordat verwerende partij blindelings de bestreden beslissing heeft genomen, zonder enig onderzoek naar de risico's op schending van het non-refoulement beginsel, schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM, zoals recent geïnterpreteerd door het Europees Hof in het arrest Singh.

Verwerende partij is nochtans duidelijk op de hoogte van de situatie voor vrouwen in Afghanistan.

In het kader van haar asielaanvraag heeft verzoekster heel wat informatie aangehaald betreffende de behandeling van vrouwen in Afghanistan en meer bepaald alleenstaande vrouwen en vrouwen die de Afghaanse normen niet zouden respecteren.

Meer bepaald zijn het de Afghaanse vrouwen die de discriminatie en vervolging ondergaan, zowel door de maatschappij in het algemeen als door de Afghaanse autoriteiten.

Hathaway stelt hierover:

y/Gender-based groups are clear examples of social subsets defined by innate and immutable characteristic. Thus, while gender is not an independent enumerated ground for Convention protection, it is properly within the ambit of the social group category. The Executive Committee of the UNHCR endorsed this approach in its 1985 conclusion on "Refugee Women and International Protection" 2

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft recent aangaande Afghaanse vrouwen geoordeeld dat (EHRM, N v Sweden, application n°23505/09, van 20.07.2010) :

"55. The Court firstly observes that women are at particular risk of ill-treatment in Afghanistan if perceived as not conforming to the gender rôles ascribed to them by society, tradition and even the légal system. The UNHCR thus observed that Afghan women, who have adopted a less culturally conservative lifestyle, such as those returning from exile in Iran or Europe, continue to be perceived as transgressing entrenched social and religious norms and may, as a result, be subjected to domestic violence and other forms of punishment ranging from isolation and stigmatisation to honour crimes for those accused of bringing shame to their families, communities or tribes. Actual or perceived transgressions of the social behavioural code include not only social behaviour in the context of a family or a community, but also sexual orientation/ the pursuit of a professional career, and mere disagreements as to the way family life is conducted.

Men dient eveneens rekening te houden met de Afghaanse wetgeving die verbiedt dat een jonge rouw haar huis verlaat zonder de toestemming van haar vader of echtgenoot:

"Running away" is not an offense found in the Afghan Pénal Code. However, women and girls in Afghanistan have long faced punishment from family and local governing bodies for leaving home without permission. "3

Zo leest men in een rapport van de UNESCO over de rol van de vrouw in Afghanistan en de betekenis van het huwelijk het volgende:

"The position of women in Afghanistan has traditionally been inferior to that of men. This position has varied according to age, socio-cultural norms, and ethnicity. In fact, Afghan women, even until the beginning of 20th century were the slaves of their father, husband, father-in-law, and elder brother. Her most valued characteristic was silence and obedience. The essence of attitude towards women could be clearly seen in the relationship of the family after the birth of a female baby.

Such a birth was considered and judged as an unpleasant event and unfortunate for the entire family, both in a settled and a nomadic population.

(...) Women were mainly occupied with rearing children, cooking, sewing, milking, weaving, spinning, and other similar houseworks. For those who could afford servants, their servants freed them from the burden of home duties. Women took part in social occasions and family entertainments, but were separate from men. On all occasions where both sexes took part, they remained separated. According to Scharmman (Kakar, 1971), the division of men and women into two separate worlds is pronounced in Afghan society. In entering the world outside their homes, women were to veil themselves.

(...)! Marriage

Marriage among the Afghans is a relationship established between a man and one or more women. A child born to these women under circumstances not prohibited by the rules of the relationship, is accorded full birth-status rights common to normal members of the society. This relationship is preferably established between Afghans of the same kinship group, rather than between Afghans and other Muslim groups. A Muslim girl cannot marry a non-Muslim boy; but on the contrary, a Muslim boy is legally permitted to marry a non-Muslim girl. If a girl wants to marry a man from another Muslim nationality, she needs an official permit from the government. With respect to premarital relationship between boys and girls, there is no dating system among Afghans, whether rural or urban. A minor suspicion of love affair between a boy and a girl may endanger their lives. It must, therefore, be kept secret until they are engaged or married. Marriage is arranged by the parents. The process may begin with the sending of a go-between and then commence by a visit from the mother or an aunt of the boy to the house of the girl's parents. The position of women in Afghanistan has traditionally been inferior to that of men. This position has varied according to age, socio-cultural norms, and ethnicity. In fact, Afghan women, even until the beginning of 20th century were the slaves of their father, husband, father-in-law, and elder brother.

Her most valued characteristic was silence and obedience. The essence of attitude towards women could be clearly seen in the relationship of the family after the birth of a female baby. Such a birth was considered and judged as an unpleasant event and unfortunate for the entire family, both in a settled and a nomadic population. (...)

Women were mainly occupied with rearing children, cooking, sewing, milking, weaving, spinning, and other similar houseworks. For those who could afford servants, their servants freed them from the burden of home duties. Women took part in social occasions and family entertainments, but were separate from men. On all occasions where both sexes took part, they remained separated.

According to Scharmann (Kakar, 1971), the division of men and women into two separate worlds is pronounced in Afghan society. In entering the world outside their homes, women were to veil themselves. f...)"4

De positie van de Afghaanse vrouw is van de ergste ter wereld.

Human Rights Watch maakte een rapport, getiteld "We Have the Promises of the World" dd. 06.12.2009 dat melding maakt van endemisch geweld:

"Violence against women in Afghanistan is endemic. A nationwide survey of 4,700 women, published in 2008, found that 87.2% had experienced at least one form of physical, sexual, or psychological violence or forced marriage in their lifetimes. The forms of violence include rape, physical violence, forced marriage, and "honour killings." Too often the attitudes of those in government and the police reflect the misogynous views, rooted in cultural traditions – but increasingly rejected by younger generations of Afghans – that underlie some of the violence against women. As Dr. Soraya Sobhrang, Women's Protection and Development Commissioner of the Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC), told us, "Police and judges see violence against women as legitimate, so they do not prosecute cases." In the vast majority of cases women will not seek help because of their fears of police abuse or corruption, or their fears of retaliation by perpetrators of violence. Low social status and social stigmas deter women from going against their families to pursue justice, particularly in cases of domestic abuse. For a woman even to approach the police or courts requires her to overcome the public opprobrium that often still attaches to women who leave their houses without a male guardian, let alone women who seek protection from public authorities."5

Verzoekster verwijst voorts naar een arrest Uw Raad dd. 10.04.2013 waarin duidelijk werd onderstreept dat de toestand van de vrouwen in Afghanistan zodanig zorgwekkend is dat het voordeel van de twijfel op een ruime wijze dient te worden toegepast.

Voorts stelt het arrest dat van zodra een Afghaanse vrouw in het huwelijk treedt, deze deel uitmaakt van de familie van de echtgenoot en bijgevolg onder zijn "bescherming" valt te staan.6

Zoals bovenvermeld, heeft een vrouw in Afghanistan geen enkele bewegingsvrijheid en hangt ze volledig af van haar echtgenoot.

Verzoekster heeft zeer zwaar geleden onder de mishandelingen en vernederingen die haar tweede man haar heeft aangedaan.

Zij heeft Afghanistan verlaten gezien ze zelfs niet van hem uit de echt kon scheiden.

Enkel omwille van haar vlucht, zou ze ingeval van terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer worden van een onmenselijke en vernederende behandeling.

Het rapport "I had to run away" van Human Rights Watch duidt dit duidelijk aan: "Running away" is not an offense found in the Afghan Penal Code. However, women and girls in Afghanistan have long faced punishment from family and local governing bodies for leaving home without permission.

In response to challenges to the practice of charging women and girls with the crime of "running away" in 2010 and 2011 the Afghan Supreme Court issued an instruction to courts that "running away" is a crime. (...)

The authorities typically bring "running away" charges when family members file a complaint after women or girls have fled from spouses and family, often in the context of domestic abuse or forced marriage. There is no prohibition on men leaving their homes without permission. When men face charges related to "running away" it is due to their having assisted a woman in doing so.

In 2010 and 2011 the Supreme Court issued statements that "running away" should be treated as a crime whenever a woman flees to a "stranger" as opposed to a "relative" or "légal intimate." In the 2010 statement, the court stated that running away from family or spouses, even in cases of abuse, "could cause crimes like adultery and prostitution and is against Sharia principles" and determined that the act is "prohibited and prosecutable based on discretionary punishment. "This has been widely understood as a reference to article 130 of the constitution, which permits courts ruling on cases where there are gaps in the law to rule in a manner that best obtains justice."

Omdat ze dus is gevlucht, zou verzoekster ingeval van terugkeer kunnen worden gearresteerd en in detentie gehouden.

Verzoekster heeft bovendien trachten uit de echt te scheiden van haar man.

Het rapport gaat voort en stelt omtrent vrouwen die trachten uit de echt te scheiden:

"Discriminatory family laws and the difficulty women face in obtaining a divorce also plays a key rôle in many of the accounts Human Rights Watch heard. A number of women and girls had tried to obtain a divorce from their husbands and then fled when they were unable to do so. Others, accused of zina, said that they were innocent by virtue of the fact that they had married the person they ran away with, or their husband had orally divorced them before they married another man. 636 RvV 10 april 2013, nr. 100714

However, in both situations they lacked documentation of marriage or divorce that could protect them from accusations of zina" (pagina's 38-39, wij onderlijnen)

Hieraan dient te worden toegevoegd dat verzoekster echtgenoot bovendien een machtige zakenman is die veel contacten heeft bij de Afgaanse autoriteiten. Hij zou met andere woorden nog met meer gemak ervoor kunnen zorgen dat verzoekster wordt opgesloten omdat zij hem verliet.

Haar familie vormt voor haar geen enkele vorm van bescherming noch steun: zij hebben haar gedwongen uitgehuwd. Binnen de Afgaanse context is dit gebruikelijk. Verzoekster voegt eraan toe dat zelfs indien de familie niet akkoord was met het huwelijk, ze dit niet hebben kunnen voorkomen gezien de vooraanstaande positie van de man in Afghanistan.

Ook in de Guidelines van de UNHCR dd. 06.08.2013 leest men dat vrouwen die niet de instructies van hun man, vrouwen die de tradities niet volgen, in aanmerking dienen te komen voor internationale bescherming:

"c) Women Perceived as Contravening Social Mores 339

Despite Government efforts to promote gender equality, women continue to face pervasive social, political and economic discrimination due to persistent stéréotypés and customary practices that marginalize them.³⁴⁰ Women who are perceived as transgressing social norms continue to face social stigma, général discrimination and risks to their safety. Such norms include requirements that restrict women's freedom of movement, such as the requirement to be accompanied by a male relative chaperone when appearing in public.³⁴¹ Women without male support and protection, including widows, are at particular risk. They generally lack the means of survival, given existing social norms imposing restrictions on women living alone/ including limitations on their freedom of movement.³⁴² In areas under the effective control of the Taliban, women accused of immoral behaviour risk being tried by the Taliban's parallel justice structures and being given harsh sentences, including lashings and death.³⁴³ Détention for breaches of customary or Sharia law disproportionately affects women and girls/³⁴⁴ including détention on the ground of perceived "moral crimes" such as being improperly unaccompanied,³⁴⁵ refusing marriage,³⁴⁶ or "running away from home"³⁴⁷ (including in situations of domestic violence).³⁴⁸ The number of girls and women detained for "moral crimes" was reported to have risen by 50 per cent between October 2011 and May 2013.³⁴⁹ As noted above, women and girls who flee their homes as a result of domestic violence or the threat of forced marriage are often themselves charged with running away from home or adultery.³⁵⁰ Since accusations of adultery and other "moral crimes" may elicit honour killings, in some instances the authorities have sought to justify the détention of women accused of such acts as a protective measure.^{351/;} (wij onderlijnen)

Voorts dient rekening te worden gehouden dat verzoekster, gezien haar langdurig verblijf in Europa, zonder haar echtgenoot, enkel en alleen omwille van deze reden ingeval van terugkeer in Afghanistan, zij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Verzoekster verwijst in die zin naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak N tegen Zweden die aangaande Afghaanse vrouwen geoordeeld heeft dat :

"55. The Court firstly observes that women are at particular risk of ill-treatment in Afghanistan if perceived as not conforming to the gender rôles ascribed to them by society, tradition and even the legal system. The UNHCR thus observed that Afghan women, who have adopted a less culturally conservative lifestyle, such as those returned from exile in Iran or Europe, continue to be perceived as transgressing entrenched social and religious norms and may, as a result be subjected to domestic violence and other forms of punishment ranging from isolation and stigmatisation to honour crimes for those accused of bringing shame to their families, communities or tribes. Actual or perceived transgressions of the social behavioural code include not only social behaviour in the context of a family or a community, but also sexual orientation the pursuit of a professional career, and mere disagreements as to the way family life is conducted." 7

Dit zijn de reële risico's die verzoekster loopt ingeval van terugkeer.

Gezien het Europees Hof stelt dat er een "général risk indicated by statisfic and international reports" genoeg is om te bewijzen dat er een risico is bij terugkeer, dient ook hier aangenomen te worden dat verzoekster een duidelijk risico op vervolging loopt.

Zij zal manifest als een vrouw worden gezien die de tradities en sociale waarden van de Afghaanse maatschappij heeft miskend en omwille daarvan worden vervolgd.

Zoals de vele vrouwen vermeldt in bovenvermeld Human Rights Watch rapport, loopt zij dus het risico te worden gearresteerd en in onmenselijke omstandigheden te worden vastgehouden.

Gezien bovendien het profiel van haar echtgenoot, is het al te maar duidelijk dat hij hiervoor zal kunnen zorgen.

Ook in de Guidelines van de UNHCR dd. 06.08.201 3 leest men dit:

"c) Women Perceived as Contravening Social Mores 339

Despite Government efforts to promote gender equality, women continue to face pervasive social, political and economic discrimination due to persistent stéréotypés and customary practices that marginalize them.³⁴⁰ Women who are perceived as transgressing social norms continue to face social stigma, général discrimination and risks to their safety. Such norms include requirements that restrict women's freedom of movement, such as the requirement to be accompanied by a male relative

chaperone when appearing in public.³⁴¹ Women without male support and protection, including widows, are at particular risk. They generally lack the means of survival, given existing social norms imposing restrictions on women living alone, including limitations on their freedom of movement.³⁴² In areas under the effective control of the Taliban, women accused of immoral behaviour risk being tried by the Taliban's parallel justice structures and being given harsh sentences, including lashings and death.³⁴³ Détenition for breaches of customary or Sharia law disproportionately affects women and girls/³⁴⁴ including détenition on the ground of perceived "moral crimes" such as being improperly unaccompanied/³⁴⁵ refusing marriage,³⁴⁶ or "running away from home//³⁴⁷ (including in situations of domestic violence).³⁴⁸ The number of girls and women detained for "moral crimes" was reported to have risen by 50 per cent between October 2011 and May 2013.³⁴⁹ As noted above, women and girls who flee their homes as a result of domestic violence or the threat of forced marriage are often themselves charged with running away from home or adultery.³⁵⁰ Since accusations of adultery and other "moral crimes" may elicit honour killings, in some instances the authorities have sought to justify the détenition of women accused of such acts as a protective measure.³⁵¹ "8

Deze elementen werden door verwerende partij absoluut niet onderzocht.

De bestreden beslissing rept immers met geen woord omtrent de risico's in hoofde van verzoekster ingeval van terugkeer.

De bestreden beslissing is dan ook in strijd met artikel 3 EVRM, artikel 74/1 3 Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht aangezien de risico's op schending van het non-refoulementsprincipe ingeval van terugkeer niet werden onderzocht.

Dit vormt eveneens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uit nu de tegenpartij als openbare dienst, bij het nemen van een beslissing niet alleen alle relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen en hiermee moet rekening houden.

De bestreden beslissing dient op grond hiervan te worden vernietigd."

3.1.2. Vooreerst merkt de Raad op dat de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit echter niet aan. Zij kan de schending van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG dan ook niet op een ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit houdt in dat de overheid ertoe verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De verwerende partij heeft immers duidelijk aangegeven op welke juridische basis en op grond van welke feitelijke gegevens werd beslist om over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt.

3.1.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel worden beoordeeld in samenhang met de aangevoerde schending van 74/13 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat artikel 74/13 de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. De verzoekende partij toont echter niet aan dat deze bepaling niet correct of toereikend werd omgezet, zodat zij zich ook niet meer dienstig op de directe werking van deze bepaling van de richtlijn kan beroepen.

Wat het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij in het eerste middel op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat de afgifte van het bestreden bevel kennelijk onredelijk is omwille van haar gezondheidstoestand, het hoger belang van het kind of enig gezins- en familieleven van haar in België. De verzoekende partij toont bij de uiteenzetting van het eerste middel geenszins *in concreto* aan dat de gemachtigde enig ter zake relevant gegeven zou hebben miskend. De verzoekende partij laat in haar uiteenzetting immers na om te duiden met welke persoonlijke omstandigheden, zoals opgesomd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de gemachtigde behoorde rekening te houden. Er kan van de gemachtigde bezwaarlijk worden verwacht dat hij met persoonlijke omstandigheden rekening houdt, indien zulke elementen niet voorliggen. De verzoekende partij toont dan ook niet concreet aan dat de bestreden beslissing, in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zou zijn tot stand gekomen met miskening van de genoemde wettelijke bepaling of met miskening van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel.

Er blijkt op dit punt dan ook geen schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidbeginsel of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.1.5. In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, maakt zij *in casu* niet duidelijk waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissing volgt op een beslissing van de commissaris-generaal waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen en de beroepsmogelijkheid in volle rechtsmacht die voor de verzoekende partij openstaat bij de Raad en het feit dat het betoog van de verzoekende partij in het kader van artikel 3 van het EVRM betrekking heeft op motieven die zij reeds in haar asielprocedure heeft aangehaald. De verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven die terug te vinden zijn in de beslissing van de commissaris-generaal. Artikel 74/13 van vreemdelingenwet biedt echter geen grondslag voor deze verwachting. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

3.1.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting

in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.1.7. De verzoekende partij wijst er op dat zij in het kader van haar asielaanvraag gendergerelateerde asielmotieven heeft ingeroepen waarbij zij er op gewezen heeft dat zij tegen haar wil getrouwd is met een man die haar in Japan heeft mishandeld en haar familie heeft mishandeld en bedreigd, dat haar dochter van haar werd afgenomen door haar schoonfamilie en ze haar niet meer kan zien, dat ze zal

worden gearresteerd in geval van terugkeer nu ze zonder toelating van haar echtgenoot Afghanistan heeft verlaten en jaren alleen in Europa verbleven heeft. Zij meent dat gezien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) geen geloof hecht aan haar opeenvolgende verblijfplaatsen, haar familienaam en gezinssituatie, en gelet op de definitie van een beslissing tot verwijdering die een terugkeer naar het land van herkomst oplegt, wat volgens de Dienst Vreemdelingenzaken Afghanistan is – zoals blijkt uit de opgegeven nationaliteit in de bestreden beslissing – er geen enkel onderzoek heeft plaatsgevonden naar de risico's in geval van terugkeer naar Afghanistan in haar hoofde. De verzoekende partij wijst er op dat ingevolge artikel 3 van het EVRM bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening moet gehouden worden met het non-refoulement beginsel, dat nu de asieliinstanties dergelijk onderzoek niet hebben uitgevoerd, minstens de verwerende partij diende te onderzoeken welke risico's zij loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan. Zij wijst er op dat uit het Soeringarrest van 7 juli 1989 blijkt dat het nagaan of er een onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst, steeds moet gebeuren, dat artikel 3 van het EVRM een absolute draagwijdte heeft, dat om het non-refoulementbeginsel na te leven een grondig en serieus onderzoek nodig is van elke zaak. De verzoekende partij wijst op het arrest Singh van het EHRM en wijst eveneens, betreffende de plicht tot een onderzoek van de ingeroepen risico's op schending van artikel 3 van het EVRM, op een arrest van de Raad van 25 november 2013. Zij vervolgt dat doordat de verwerende partij blindelings de bestreden beslissing heeft genomen, zonder enig onderzoek naar de risico's op schending van het non-refoulement beginsel, de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt, zoals recent geïnterpreteerd door het EHRM in het arrest Singh. Zij wijst er op dat de verwerende partij nochtans duidelijk op de hoogte is van de situatie voor vrouwen in Afghanistan. Zij vervolgt dat zij in het kader van haar asielaanvraag heel wat informatie heeft aangehaald betreffende behandeling van vrouwen in Afghanistan en meer bepaald alleenstaande vrouwen en vrouwen die de Afghaanse normen niet zouden respecteren, dat het meer bepaald de Afghaanse vrouwen zijn die de discriminatie en vervolging ondergaan, zowel door de maatschappij in het algemeen als door de Afghaanse autoriteiten. De verzoekende partij citeert uit J.C. Hathaway *"The Law of Refugee Status – Gender"* betreffende 'gender-based groups' en verwijst naar en citeert uit het arrest N. v. Zweden van het EHRM van 20 juli 2010 betreffende Afghaanse vrouwen. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat eveneens dient rekening te worden gehouden met de Afghaanse wetgeving die verbiedt dat een jonge vrouw haar huis verlaat zonder de toestemming van haar vader of echtgenoot, waarbij ze citeert uit een document van Human Rights Watch (hierna: HRW), *"I Had To Run Away"*. Daarnaast verwijst de verzoekende partij nog naar en citeert zij uit een rapport van UNESCO over de rol van de vrouw in Afghanistan en de betekenis van het huwelijk, stelt zij dat de positie van Afghaanse vrouwen de ergste van de wereld is en wijst zij op en citeert zij uit een rapport van HRW, *"We Have the Promises of the World"* van 6 december 2009. Voorts verwijst zij naar een arrest van de Raad van 10 april 2013 waarin duidelijk wordt onderstreept dat de toestand van vrouwen in Afghanistan zodanig zorgwekkend is dat het voordeel van de twijfel op een ruime wijze dient toegepast te worden, dat het arrest stelt dat van zodra een Afghaanse vrouw in het huwelijk treedt, deze deel uitmaakt van de familie van de echtgenoot en bijgevolg onder zijn bescherming valt. De verzoekende partij duidt er op dat de vrouw in Afghanistan geen enkele bewegingsvrijheid heeft en volledig afhankelijk is van haar echtgenoot, dat zij zwaar geleden heeft onder de mishandelingen en de vernederingen die haar tweede man haar heeft aangedaan, dat zij Afghanistan heeft verlaten gezien ze zelfs niet van hem uit de echt kon scheiden, dat zij enkel omwille van haar vlucht, in geval van terugkeer naar Afghanistan, het slachtoffer zou worden van een onmenselijke en vernederende behandeling. De verzoekende partij verwijst opnieuw naar en citeert uit het rapport *"I Had To Run Away"* van HRW en stelt dat ze in geval van terugkeer kan worden gearresteerd en in detentie worden gehouden omdat ze gevlucht is, dat zij bovendien heeft getracht uit de echt te scheiden van haar man, waarna ze opnieuw citeert uit het laatstgenoemde rapport van HRW betreffende vrouwen die trachten uit de echt te scheiden. Zij voegt hieraan nog toe dat haar echtgenoot een machtige zakenman is die veel contacten heeft bij de Afghaanse autoriteiten, dat hij met andere woorden met meer gemak ervoor zou kunnen zorgen dat zij wordt opgesloten omdat zij hem verliet, dat haar familie voor haar geen enkele vorm van bescherming, noch steun vormt, dat zij haar gedwongen hebben uitgehuwelijkt, dat dit binnen de Afghaanse context gebruikelijk is, dat zelfs indien de familie niet akkoord was met het huwelijk, ze dit niet hebben kunnen voorkomen gezien de vooraanstaande positie van de man in Afghanistan, dat men ook in de Guidelines van het UNHCR van 6 augustus 2013 leest dat vrouwen die de instructies van hun man niet volgen, die de tradities niet volgen, in aanmerking dienen te komen voor internationale bescherming, waarna zij de desbetreffende zinnen uit de Guidelines citeert. Voorts dient volgens de verzoekende partij rekening te worden gehouden dat zij, gezien haar langdurig verblijf in Europa, zonder haar echtgenoot, enkel en alleen omwille van deze reden in geval van terugkeer naar Afghanistan, een gegronde vrees voor vervolging heeft. De verzoekende partij verwijst in die zin naar rechtspraak van het EHRM in de zaak N. v. Zweden, waaruit zij citeert. Zij meent dat dit de reële risico's zijn die zij loopt in geval van terugkeer, dat gezien het EHRM

stelt dat een “*general risk indicated by statistic and international reports*” genoeg is om te bewijzen dat er een risico is bij terugkeer, ook hier dient aangenomen te worden dat zij een duidelijk risico op vervolging loopt, dat zij manifest als een vrouw zal worden gezien die de tradities en sociale waarden van de Afghaanse maatschappij heeft miskend en omwille daarvan vervolgd zal worden, dat, zoals vele vrouwen vermeld in het rapport van HRW, zij dus het risico loopt te worden gearresteerd en in onmenselijke omstandigheden te worden vastgehouden, dat gezien het profiel van haar echtgenoot het maar al te duidelijk is dat hij hiervoor zal kunnen zorgen. De verzoekende partij herhaalt opnieuw de door haar reeds eerder geciteerde zinnen uit de Guidelines van 6 augustus 2013 en meent dat deze elementen door de verwerende partij absoluut niet werden onderzocht, dat de bestreden beslissing immers met geen woord rept over de risico’s in haar hoofde in geval van terugkeer.

3.1.8. Vooreerst wenst de Raad op te merken dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, geenszins uit de definitie weergegeven onder artikel 1 van de vreemdelingenwet van een verwijderingsmaatregel, blijkt dat aan de persoon ten aanzien van wie de maatregel wordt genomen, wordt gevraagd om terug te keren naar het land waarvan zij de nationaliteit bezit.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet, betreffende het begrip ‘beslissing tot verwijdering’ luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Uit voormelde weergegeven definitie blijkt geenszins dat een verwijderingsmaatregel oplegt zich te begeven naar het land waarvan men de nationaliteit bezit. Een beslissing tot verwijdering legt wel een terugkeerverplichting op. Overeenkomstig artikel 1, 5° van de vreemdelingenwet betekent ‘terugkeer’ *“het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf”* (eigen onderlijning). De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet alleen wordt bevolen het grondgebied van België te verlaten doch ook wordt gevraagd terug te gaan naar haar land van herkomst wat volgens de Dienst Vreemdelingenzaken Afghanistan is. Daarnaast wijst de Raad er op, betreffende de stelling van de verzoekende partij dat haar land van herkomst volgens de Dienst Vreemdelingenzaken Afghanistan is, daar op de bestreden beslissing vermeld staat dat haar nationaliteit Afghaans is, dat de persoonsgegevens op de bestreden beslissing de gegevens zijn die de verzoekende partij zelf heeft opgegeven, zoals ook blijkt uit het woord ‘verklaart’ voorafgaand aan de persoonsgegevens, en die dus niet noodzakelijk met de realiteit overeenstemmen.

Geheel ten overvloede wijst de Raad nog op wat gesteld werd in het arrest nr. 159 612 van 8 januari 2016, waarbij de beslissing van 3 juli 2015 van het CGVS, beslissing waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, werd bevestigd:

“Er werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde verblijfplaatsen, identiteitsgegevens en familiale situatie.

(...)

Het feit dat op een bevel om het grondgebied te verlaten werd vermeld dat verzoekster de Afghaanse nationaliteit bezit, kan geen afbreuk doen aan het voorgaande en biedt geen enkele bewijswaarde aangaande verzoeksters verblijfplaatsen, identiteit en familiale situatie. De stelling dat een gedwongen terugkeer vervolgens naar Afghanistan zal plaatsvinden, blijkt nergens uit. Verzoekster toont overigens niet aan dat zij reeds het voorwerp was van een gedwongen terugkeer met Afghanistan als bestemming.”

3.1.9. Waar de verzoekende partij wijst op haar asielrelaas en de situatie van (teruggekeerde) (getrouwde) vrouwen in Afghanistan en stelt dat er geen enkel onderzoek heeft plaatsgevonden naar de risico’s ingeval van terugkeer naar Afghanistan, dient te worden vastgesteld dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij tot tweemaal toe een asielaanvraag heeft ingediend, waarbij de commissaris-generaal op 3 juli 2015 oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde verblijfplaatsen, identiteitsgegevens en familiale situatie van de verzoekende partij. De commissaris-generaal oordeelde onder meer *“Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de nieuwe versie van uw asielrelaas noch aan uw profiel van alleenstaande vrouw die haar man heeft*

verlaten. Daarnaast dient benadrukt te worden dat u geen zicht geeft op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België en uw werkelijke gezinssituatie. (...) Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijfplaatsen, identiteitsgegevens en familiale situatie. Deze elementen zijn nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen, identiteit en familie situatie kan niet genoeg benadrukt worden. Deze elementen zijn van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers op basis hiervan dat de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op haar reële situatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Een asielzoeker die over haar eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat zij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of zij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Door geen zicht te bieden op uw identiteitsgegevens en familiale situatie maakt u het de asielinstanties ook onmogelijk om zicht te krijgen op uw werkelijk profiel en het al dan niet bestaan van een sociaal netwerk zodat evenmin kan worden nagegaan of u op basis van uw profiel nood hebt aan bescherming. (...) Hoewel kan aangenomen worden dat u van oorsprong Afghaanse bent en een band hebt met dit land, kan gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen echter geen geloof worden gehecht aan uw beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen, uw familienaam S. (...) en uw gezinssituatie. Daarnaast werd vastgesteld dat u identiteitsdocumenten neerlegde waaraan geen bewijskracht kan worden toegekend. Op basis van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten is het onmogelijk om een zicht te krijgen op uw opeenvolgende verblijfplaatsen, uw huidige nationaliteit(en), uw reële familiale situatie en het bestaan van een netwerk waar u op kan terugvallen in of buiten Afghanistan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bi een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd tijdens de gehoren op de zetel van het CGVS dd. 1 augustus 2014 en 2 juni 2015 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 2 en 12 en GCVS dd 2 juni 2015, p. 2 en 23). U werd tijdens deze gehoren uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de

mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Na confrontatie bleef u vasthouden aan uw verklaringen over uw herkomst uit het district Tagab in de provincie Kapisa en uw verblijf in de stad Kabul de jaren voor uw vertrek (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 23 en 24). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.”

De verzoekende partij stelde tegen voormelde beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 159 612 van 8 januari 2016 bevestigt de Raad de voormelde beslissing en stelt onder meer dat de motieven van de beslissing van 3 juli 2015 van de commissaris-generaal deugdelijk en pertinent zijn en door haar worden overgenomen. Daarnaast stelt de Raad onder meer: *“Er werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde verblijfplaatsen, identiteitsgegevens en familiale situatie. Deze elementen zijn nochtans belangrijk voor de inschatting van haar vrees voor vervolging en haar nood aan subsidiaire bescherming. Ook al zou verzoekster de Afghaanse nationaliteit (nog) bezitten, dan nog is het van het belang duidelijkheid te verschaffen over haar eerdere verblijfplaatsen, identiteit en familiale situatie. Deze elementen zijn van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers op basis hiervan dat de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op haar reële situatie of regio van herkomst of verblijfplaats, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Ook de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Gelet op wat voorafgaat maakt verzoekster zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoeksters (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren, is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. (...) Gelet op wat voorafgaat kan er dan ook geen geloof worden aan verzoekers beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen, identiteit en gezinssituatie, noch aan haar asielaanvraag. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.*

Ook het verzoek om subsidiaire bescherming dient te worden onderzocht ten aanzien van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit beweert te hebben. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het van belang om te kunnen vaststellen uit welke regio in zijn land van herkomst verzoekster afkomstig is. Het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst is onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. Verzoekster verhindert zowel de commissaris-generaal als de Raad om inzicht te krijgen in diverse wezenlijke aspecten met betrekking tot haar profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op haar

rust. Door het feit dat verzoekster geen correct beeld biedt op haar nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert zij de Belgische overheden haar reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus dan ook niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412). De loutere verwijzing naar het risico op detentie, moord en een onmenselijke en vernederende behandeling wegens het verlaten van haar echtgenoot, het verblijf in het westen, het gegeven dat ze Afghanistan alleen zonder toestemming van haar echtgenoot heeft verlaten en haar verwesterd profiel kan aan voormelde vaststellingen dan ook geen afbreuk doen. Gelet op wat voorafgaat kan er immers geen geloof worden aan verzoekers beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen, identiteit en gezinssituatie, noch aan haar asielrelaas. De uiteenzetting omtrent de alleenstaande vrouw in Afghanistan onder verwijzing naar internationale rechtspraak is bijgevolg evenmin dienstig. Ook de verwijzing naar haar verwesterd profiel en de- neerlegging van rapporten van algemene aard over de positie van vrouwen in Afghanistan is verder niet dienstig aangezien verzoekster geen duidelijkheid verschaft over haar opeenvolgende verblijfplaatsen, identiteit en gezinssituatie. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeksters, in tegenstelling tot de haar aangehaalde zaak Singh, geen betekenisvolle documenten heeft neergelegd met betrekking tot haar vroegere verblijfplaats(en). De door verzoeker geciteerde rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Waar verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen diende te onderzoeken of verzoekster in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van het feit dat zij een alleenstaande Afghaanse vrouw afkomstig uit de provincie Kapisa, district Tagab aangezien op het eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten als nationaliteit Afghanistan wordt vermeld, wordt opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit wel degelijk heeft onderzocht en tot de conclusie is gekomen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen, identiteit en gezinssituatie, noch aan haar asielrelaas. De verwijzing naar haar profiel van alleenstaande vrouw in Kapisa in Afghanistan en een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan is derhalve niet dienstig.”

Uit voorgaande blijkt dat geen geloof wordt gehecht aan de beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen, identiteit en gezinssituatie van de verzoekende partij, noch aan haar asielrelaas. Voorts benadrukt de Raad nogmaals wat zij reeds aangaf in het arrest nr. 159 612 *“Ook al zou verzoekster de Afghaanse nationaliteit (nog) bezitten, dan nog is het van het belang duidelijkheid te verschaffen over haar eerdere verblijfplaatsen, identiteit en familiale situatie. Deze elementen zijn van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming.”* Het is voorts niet ondenkbaar dat de verzoekende partij jarenlang elders heeft verbleven waardoor zij in een derde land het staatsburgerschap verworven heeft of een legaal verblijf waardoor zij geen nood heeft aan bescherming.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Nu de verzoekende partij geen duidelijkheid heeft verschaft over haar werkelijke herkomst en verblijfplaatsen, kan zij zich bezwaarlijk beroepen op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Afghanistan.

Door haar ongeloofwaardige verklaringen betreffende haar verblijfplaatsen maakt zij immers de beoordeling inzake de nood aan bescherming onmogelijk.

Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing de verzoekende partij niet verplicht zich naar Afghanistan te begeven. Ten slotte blijkt uit niets dat verwerende partij een gedwongen repatriëring van verzoekende partij naar Afghanistan plant (cf. HRM 15 september 2005, nr. 10154/04, JV 2006/33 m. nt. B.P. Vermeulen (Bonger/Nederland) (ontvankelijkheid): *“The Court considers that, in the absence of any realistic prospects for his expulsion (...), the applicant cannot claim to be a victim within the meaning of Article 34 of the Convention as regards his complaint that his expulsion (...) will be in breach of his rights under Article 3”*).

Gelet op voorgaande is het betoog van de verzoekende partij betreffende de situatie van (teruggekeerde) (getrouwde) vrouwen in Afghanistan en de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, niet dienstig. Betreffende de verwijzing van de verzoekende partij naar het risico op detentie en een onmenselijke en vernederende behandeling wegens het verlaten van Afghanistan zonder toestemming van haar echtgenoot, wegens het verlaten van haar echtgenoot, wegens de mishandelingen van haar echtgenoot alsook de uiteenzetting betreffende de situatie van vrouwen in Afghanistan onder verwijzing naar internationale rechtspraak en rapporten van algemene aard over de

positie van vrouwen in Afghanistan en de verwijzing naar het arrest Singh van het EHRM en de rechtspraak van de Raad, verwijst de Raad ook opnieuw naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet in haar arrest nr. 159 612 van 8 januari 2016:

“De loutere verwijzing naar het risico op detentie, moord en een onmenselijke en vernederende behandeling wegens het verlaten van haar echtgenoot, het verblijf in het westen, het gegeven dat ze Afghanistan alleen zonder toestemming van haar echtgenoot heeft verlaten en haar verwesterd profiel kan aan voormelde vaststellingen dan ook geen afbreuk doen. Gelet op wat voorafgaat kan er immers geen geloof worden aan verzoekers beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen, identiteit en gezinssituatie, noch aan haar asielaanvraag. De uiteenzetting omtrent de alleenstaande vrouw in Afghanistan onder verwijzing naar internationale rechtspraak is bijgevolg evenmin dienstig. Ook de verwijzing naar haar verwesterd profiel en de neerlegging van rapporten van algemene aard over de positie van vrouwen in Afghanistan is verder niet dienstig aangezien verzoekster geen duidelijkheid verschaft over haar opeenvolgende verblijfplaatsen, identiteit en gezinssituatie. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeksters, in tegenstelling tot de haar aangehaalde zaak Singh, geen betekenisvolle documenten heeft neergelegd met betrekking tot haar vroegere verblijfplaats(en). De door verzoeker geciteerde rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. (...) dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit wel degelijk heeft onderzocht en tot de conclusie is gekomen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen, identiteit en gezinssituatie, noch aan haar asielaanvraag. De verwijzing naar (...) een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan is derhalve niet dienstig.”

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de zaak Singh van het EHRM nu de identiteitsdocumenten van de verzoekende partij door de commissaris-generaal zijn onderzocht en niet correct zijn bevonden. In de beslissing van 3 juli 2015 staat betreffende de voorgelegde documenten duidelijk te lezen:

“De identiteitsdocumenten (zakenpaspoort en akte van uw tweede huwelijk) die u voorlegde bij de RvV kunnen evenmin enige duidelijkheid scheppen over uw reële verblijfplaatsen, profiel en gezinssituatie. Integendeel, het paspoort werd door derden bekomen tegen betaling en met de huwelijksakte is geknoeid. Hierdoor komt uw geloofwaardigheid nog verder op de helling te staan (CGVS 2 juni 2015, p. 12 en 13).

U verklaarde vooreerst spontaan dat u het zakenpaspoort niet zelf hebt aangevraagd of afgehaald maar dat het verkregen werd tegen betaling. U oefende ook geen handelsactiviteit uit die het u mogelijk zou gemaakt hebben om dergelijk paspoort op legale wijze te verkrijgen. U voegde toe dat zelfs de handtekening in het paspoort niet de uwe is. De geboortedatum in uw paspoort komt volgens u evenmin overeen met uw beweerde werkelijke geboortedatum (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 12 en 13). Daarnaast is op pagina 3 van het paspoort duidelijk te zien dat er getracht werd de Afgaanse datum van afgifte, namelijk 01/10/1384 (Afgaanse kalender, komt overeen met 22/12/2005 volgens onze kalender), te veranderen naar 05/10/1384 (26/12/2005), iets wat geen steek houdt gezien als uitgiftedatum volgens de Westerse kalender 25/12/2005 vermeld staat, hetgeen overeenstemt met 04/10/1384 volgens de Afgaanse kalender. Op pagina negen staat wel 4/10/1384 (25/12/2005) geschreven als datum van uitgifte. In de ruimte voorzien voor de familienaam (zie pagina 2 van het paspoort) staat enkel dochter van A.(...)R.(...) geschreven, uw voorgehouden familienaam S.(...) wordt nergens vermeld. Dat u met dergelijk paspoort vanuit Kabul via Dubai naar Japan zou gereisd zijn is op zijn minst opmerkelijk.

Gelet op bovenstaande kan er geen bewijskracht worden toegekend aan bovenvermeld paspoort en kan het ook niet dienen als bewijs van een verblijf in het buitenland, in casu Japan. Gevraagd naar uw adres in Japan moest u trouwens het antwoord schuldig blijven, u wist zelfs niet te zeggen in welke Japanse stad u gedurende twee jaar heeft gewoond, hetgeen niet aannemelijk is (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 16). Over uw levensomstandigheden in Japan legde u vage verklaringen af. Zo wist u nauwelijks iets te vertellen over de twee andere echtgenotes van uw man. U wist enkel dat één van hen een 40 of 45 jarige Afgaanse is die Hameeda heet en in de VS woont. Over zijn Japanse vrouw kon u helemaal niets vertellen buiten dat ze na het huwelijk Sofia genoemd werd. U stelde dat twee kinderen van uw echtgenoot bij jullie in hetzelfde appartement woonden. Toen u expliciet gevraagd werd om het gedrag van zijn kinderen ten aanzien van u te omschrijven antwoordde u dat er niets speciaal te vertellen was.

U stelde dat ze overdag weg waren en dat ze u soms moesten begroeten en soms niet. Ze zouden ook wel eens naar hun vader gevraagd hebben waarop u zou geantwoord hebben dat hij in zijn kamer aan het slapen was (CGVS dd. 2 juni 2015, p. 17 en 18). Dit zijn weinig doorleefde en plausibele verklaringen over personen met wie u gedurende anderhalf jaar zou hebben samengewoond in een appartement.

Met betrekking tot de door u voorgelegde huwelijksakte dient er op gewezen te worden dat er drie verschillende versies van ditzelfde document aan de asielinstanties werden voorgelegd, waarop de gegevens van de bruid telkens verschillen. Op de kopie van de huwelijksakte die werd neergelegd als bijlage bij het verzoekschrift dd. 20 november 2014 is het vak dat voorzien is voor de handtekening en vingerafdruk leeg. Het taskaranummer werd evenmin ingevuld. In het vak voorzien voor de woonplaats staat Nejrab geschreven, in het vakje voor het staatsburgerschap staat Tadzjiek en als naam is er enkel S.(...)vermeld. Op de kopie met vertaling die als bijlage aan de aanvullende nota dd. 22 december 2014 werd toegevoegd is het vak voor handtekening en vingerafdruk wel ingevuld. Er staat geschreven 'pseudoniem S.(...)'. Het taskaranummer is ook ingevuld en in het vak voorbehouden voor het staatsburgerschap staat Pashtoun en niet Tadzjiek. Aan het vak voorzien voor de woonplaats werd Tagab toegevoegd. Als naam van de bruid wordt niet enkel S.(...) vermeld maar ook Y.(...), geschreven in het Arabisch en niet in het Dari. Tijdens het gehoor legde u het origineel alsook een kleurenkopie identiek aan dit origineel voor van bovenvermelde huwelijksakte. De gegevens van de bruid zijn hier identiek aan deze die vermeld staan op de kopie die als bijlage bij het verzoekschrift dd. 22 december 2014 werd neergelegd. Merkwaardig is echter dat de woorden 'pseudoniem S.(...)' duidelijk geschreven zijn in een ander handschrift en ook verschillend gepositioneerd zijn in het voorziene vak dan in de kopie van de akte die op 22 december 2014 aan de RvV werd voorgelegd. Op het origineel is bovendien te zien dat er in de ruimte voorzien voor het staatsburgerschap een woord is weggekrabd met een scherp voorwerp waardoor het papier beschadigd is. Daarbovenop is het woord Pashtoun geschreven. Merkwaardig is ook dat het taskaranummer met potlood werd geschreven. Ook aan dit document kan dus geen enkele bewijswaarde worden toegekend.

Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat u doorheen uw asielaanvragen steeds verklaarde dat uw vader Pashtoun is van origine. U stelde dat u behoort tot de Pashtoun stam S.(...) (tevens uw familienaam) en beweerde verschillende keren dat u naast Dari ook Pashtou spreekt (CGVS eerste aanvraag dd. 23 september 2013, p.3 en CGVS dd. 1 augustus 2014, p.3). Tijdens het gehoor dd. 1 augustus 2014 bleek echter dat uw kennis over de S.(...) stam ontoereikend is. Gevraagd of de S.(...)stam onderverdeeld is in substammen ontkende u dat dit in uw regio het geval was en stelde u dat dit misschien wel zo was in andere regio's (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 4). Wanneer u vervolgens werd uitgelegd dat elke Pashtoun stam verschillende substammen heeft en S.(...)ofwel zelf een substam is ofwel zelf verschillende substammen heeft, stelde u dat de S.(...)stam een grote stam is met onderdelen en dat de onderdelen andere namen hebben en dat iedereen een familienaam of zo heeft gekozen (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 5). Toen u vervolgens gevraagd werd of u namen kon geven van deze onderdelen van de S.(...)stam, stelde u dit niet te weten en zei u al vragend 'Mohammad Zai' om vervolgens te herhalen dat u het niet wist en dat u het zich niet kon herinneren (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 5). Toen u gevraagd werd om Pashtou te spreken bleek u dit niet te kunnen; u zo gewoon enkele woorden kennen. U voegde toe dat u aanvankelijk wel Pashtou kon spreken maar dat u dit vergeten bent nadat u problemen kreeg en u voegde toe dat u ondertussen ook Frans hebt geleerd (CGVS 2 juni 2015, p. 19). Het lijkt dan ook niet aannemelijk dat u daadwerkelijk tot de Pashtoun stam S.(...) behoort en half Pashtoun bent van origine, hetgeen bijkomende vragen doet rijzen over uw identiteitsgegevens met name uw stam- en tevens familienaam S.(...).

De overige door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen evenmin iets wijzigen.

Betreffende het door u neergelegde nationaliteitsbewijs afgegeven door de Afghaanse ambassade in Brussel, dient te worden vastgesteld dat dit document louter op basis van uw eigen verklaringen is opgesteld. De Afghaanse ambassade stelde reeds herhaaldelijk dat zij niet over een bevolkingsregister beschikt dat ze zou kunnen raadplegen voor het afleveren van documenten en zelf hebt u er geen (identiteits)documenten neergelegd. U hebt er gewoon gezegd dat u Afghaanse bent en heeft er vermeld waar u naar school bent geweest en waar u heeft gewoond. Ook werd er een formulier met uw persoonsgegevens ingevuld op basis van uw eigen verklaringen. Amper enkele uren na de aanvraag werd dit nationaliteitsbewijs reeds aan u afgegeven (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 8 en 9). De twee getuigenverklaringen van Afghanen met de Belgische nationaliteit hebben een sterk gesolliciteerd karakter en betreffen hoe dan ook geen objectieve bron. De taskara die u voorlegde is een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien zijn uw verklaringen over waar u dit document zou hebben bekommen niet eensluidend. Aanvankelijk verklaarde u dat de taskara afgeleverd werd in de stad Kabul. Toen u tijdens het gehoor gevraagd werd om de plaats van afgifte aan te wijzen op de kopie van de taskara stelde u zelf vast dat er op het document vermeld staat dat het afgeleverd is in het dorp Masood Khail, district Tagab in de provincie Kapisa. Daarop paste u gewoon uw verklaringen aan en beweerde u dat u de taskara was gaan halen in Kapisa (CGVS 2 juni 2015, p. 10). De videomontages van uw huwelijksfeesten kunnen niet aantonen dat u daadwerkelijk voor een langere periode in Afghanistan hebt gewoond. Dat u een band heeft met dit land en daar ook ooit geweest bent, wordt in deze beslissing niet betwist. Hoe dan ook gaat het om gemonteerde, bewerkte beelden en kan

dus niet worden uitgesloten dat deze gemanipuleerd werden. In beide montages draagt de bruid zeer zware make-up waardoor het moeilijk is om vast te stellen dat u daadwerkelijk de bruid bent. Op de beelden waarop u duidelijk herkenbaar bent draagt u overigens geen bruidskledij. Van de door u neergelegde huwelijksfoto's kan hetzelfde gezegd worden, ook hier is de bruid niet duidelijk identificeerbaar door de make-up, kledij en haartooi. De foto's waarop u te zien bent met een kind werden tijdens uw eerste asielaanvraag reeds besproken. Wanneer en waar deze foto's genomen zijn kan echter niet worden vastgesteld. De identiteit van het kind kan evenmin worden afgeleid uit deze foto's. Uit de foto's waarop een ouder meisje te zien is kan evenmin iets worden afgeleid over de identiteit van dit kind. Dat het om hetzelfde meisje zou gaan als op de foto's die u tijdens uw eerste asielaanvraag neerlegde kan niet worden vastgesteld. De foto's met daarop enkele vrouwen in een rurale setting zijn onduidelijk. Ook hier kan niet worden nagegaan wanneer en waar deze genomen zijn. Op de foto's die genomen zouden zijn in het weeshuis waar u werkte staat uzelf helemaal niet afgebeeld. Deze kunnen dus ook niet dienen als bewijs van uw verblijf en beroepsactiviteiten in Kabul. Dat u in België opleidingen volgde en aan sport doet samen met Belgen wordt door ons niet betwist. De attesten die u neerlegde ter staving hiervan doen echter geen afbreuk aan bovenvermelde conclusies."

In het arrest nr. 159 612 van 8 januari 2016 stelt de Raad met betrekking tot voormelde motieven betreffende de door de verzoekende partij voorgelegde documenten dat deze terecht zijn en stelt hij:

“(…) dat de vrijwillig door verzoekster neergelegde documenten dan ook niet stroken met bepaalde aspecten van haar eigen relaas. Waar zij in haar verzoekschrift stelt dat de kopie van de huwelijksakte zoals toegevoegd aan het verzoekschrift diegene is die overeenstemt met de werkelijkheid kan zij geen afbreuk doen aan de vaststelling dat er drie verschillende versies van ditzelfde document aan de asielinstanties werden voorgelegd, waarop de gegevens van de bruid telkens verschillen. Ook de eenvoudige argumentatie dat zij zelf heeft aangegeven dat er met het paspoort problemen waren namelijk dat haar geboortedatum niet overeenstemde met haar werkelijk geboortedatum en dat er vaak fouten voorkomen in administratieve documenten kan geen afbreuk doen aan de specifieke en veelvoudige vaststellingen met betrekking tot het paspoort. Gelet op deze vaststellingen kan er geen bewijskracht worden toegekend aan bovenvermeld paspoort en kan het ook niet dienen als bewijs van een verblijf in het buitenland, in casu Japan. Met betrekking tot de foto's moet worden opgemerkt dat deze evenmin bij machte zijn om verzoeksters verblijf in Japan aan te tonen (zie infra). Waar verzoekster verwijst naar haar levensomstandigheden in Japan, gaat zij eraan voorbij dat zij niet aannemelijk maakt in Japan in de door haar geschetste context te zijn verbleven. Zoals reeds aangegeven kende verzoekster haar adres in Japan niet en wist zelfs niet te zeggen in welke Japanse stad zij meer dan een jaar heeft gewoond, hetgeen niet aannemelijk is (stuk 6, gehoorverslag van 2 juni 2015, p. 16). Over haar levensomstandigheden in Japan legde zij bovendien vage verklaringen af. Zo wist zij nauwelijks iets te vertellen over de twee andere echtgenotes van haar man. Verzoekster wist enkel dat één van hen een 40 of 45 jarige Afghaanse is die Hameeda heet en in de VS woont. Over zijn Japanse vrouw kon zij helemaal niets vertellen buiten dat ze na het huwelijk Sofia genoemd werd. Verzoekster stelde dat twee kinderen van haar echtgenoot bij hen in hetzelfde appartement woonden. Toen verzoekster expliciet gevraagd werd om het gedrag van zijn kinderen ten aanzien van haar te omschrijven antwoordde verzoekster dat er niets speciaal te vertellen was, dat ze overdag weg waren en dat ze haar soms moesten begroeten en soms niet. Ze zouden ook wel eens naar hun vader gevraagd hebben waarop zij zou geantwoord hebben dat hij in zijn kamer aan het slapen was (stuk 6, gehoorverslag van 2 juni 2015, p. 17, 18). Dit zijn weinig doorleefde en plausibele verklaringen over personen met wie verzoekster gedurende anderhalf jaar zou hebben samengewoond in een appartement. Het argument dat zij de beslissing niet kan begrijpen en dat deze bijzonder onredelijk is, weerlegt noch verschoont haar vage en oppervlakkige verklaringen niet. Ook waar zij zich de vraag stelt of het weinig doorleefd is en weinig plausibel dat zij haar niet speciaal behandelden omdat ze niet wisten dat ze de vrouw van hun vader was, werpt geen ander licht op de gedane vaststellingen. Verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar leven in Japan zijn dan ook niet geloofwaardig. Verzoekster werpt op dat zij een paspoort heeft neergelegd waaruit duidelijk blijkt dat ze de Afghaanse nationaliteit bezit en derhalve haar vrees ten opzichte van Afghanistan dient beoordeeld te worden. Verzoekster verwijst derhalve naar rechtspraak van de Raad en een nota van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de identiteitsdocumenten (zakenpaspoort en akte van het tweede huwelijk) die verzoekster voorlegde evenmin enige duidelijkheid kunnen scheppen over haar reële verblijfplaatsen, profiel en gezinssituatie. Integendeel, het paspoort werd door derden bekomen tegen betaling en met de huwelijksakte is geknoeid.”

Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

3.1.10. Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van de vreemdelingenwet, van het wettigheidsbeginsel "*patere legem quam ipse fecisti*" en van het vertrouwensbeginsel.

3.2.1. Haar tweede middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

"Verzoekster heeft een negatieve beslissing gekregen van het CGVS maar heeft hiertegen een beroep ingesteld.

Aangezien het om een schorsend beroep in voile bevoegdheid betreft, is verzoekster nog steeds een asielzoeker.

Artikel 1 Vreemdelingenwet definieert illegaal verblijf als volgt: "de aanwezigheid op het grondgebied, van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden voor de toegang tót of het verblijf op het grondgebied"

Hetzelfde artikel definieert de beslissing tot verwijdering als volgt: "de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt.;"

*Door een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoekster, miskent de tegenpartij het wettigheidsbeginsel "*patere legem quam ipse fecisti*".*

Het vertrouwensbeginsel en het fair play-beginsel als concrete toepassing ervan, kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het wettigheidsbeginsel houdt kort gezegd het respect in voor bestaande regelgeving.

Aangezien immers een schorsend beroep werd ingediend tegen de negatieve beslissing, is de bestreden beslissing volstrekt illegaal.

Bijgevolg neemt de tegenpartij uitvoerbare beslissingen terwijl ze weet dat deze niet zullen worden uitgevoerd aangezien asielzoekers recht hebben op een schorsend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Men kan immers niet verwachten dat een persoon die zich vluchteling verklaard, rekening houdend met het declaratief karakter van het vluchtelingschap, gedurende het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vrijwillig terugkeert.

Bovendien bepaald de bestreden beslissing dat verzoekster niet langer op het grondgebied mag verblijven, terwijl artikel 1 Vreemdelingenwet stelt dat een beslissing tot verwijdering, een beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt.

Verzoekster die een schorsend beroep heeft ingediend tegen de negatieve beslissing van het CGVS, verblijft echter nog steeds legaal op het grondgebied.

Niet alleen schendt de bestreden beslissing het wettigheids- en vertrouwensbeginsel, maar eveneens artikel 1 Vreemdelingenwet nu verzoekster legaal op het grondgebied verblijft.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

De verzoekende partij meent aldus dat door een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, artikel 1 van de vreemdelingenwet – meer bepaald de definitie van illegaal verblijf en van beslissing tot verwijdering – het wettigheidsbeginsel "*patere legem quam ipse fecisti*", het vertrouwensbeginsel en het fair play-beginsel als concrete toepassing geschonden zijn daar een schorsend beroep werd ingediend tegen de negatieve beslissing van de commissaris-generaal (van 3 juli 2015). Zij betoogt hierbij dat de verwerende partij uitvoerbare beslissingen neemt terwijl zij weet dat ze niet zullen worden uitgevoerd daar asielzoekers recht hebben op een schorsend beroep, dat men immers niet kan verwachten,

rekening houdend met het declaratief karakter van het vluchtelingstatuut, dat een kandidaat-vluchteling gedurende het beroep bij de Raad vrijwillig terugkeert. Zij vervolgt dat de bestreden beslissing bepaalt dat zij niet langer op het grondgebied mag verblijven, terwijl artikel 1 van de vreemdelingenwet stelt dat een beslissing tot verwijdering een beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt, doch dat zij nog steeds legaal op het grondgebied verblijft gelet op haar schorsend beroep tegen de negatieve beslissing van de commissaris-generaal.

3.2.2. Het feit dat in artikel 39/70 van de vreemdelingenwet expliciet wordt geduid dat, behoudens mits toestemming van de betrokken vreemdeling, tijdens het onderzoek van een beroep in een zaak waarbij de Raad kan optreden met volle rechtsmacht, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen mag “worden uitgevoerd” impliceert dat de wetgever heeft voorzien dat er gevallen zijn waarbij voorafgaand aan de indiening van een beroep bij de Raad tegen een beslissing waarbij een asielaanvraag wordt afgewezen of tijdens de behandeling van dit beroep er door de verwerende partij kan worden beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Hierbij kan nog worden toegelicht dat in artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet door de wetgever is bepaald dat indien de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen de verwerende partij verplicht is om onverwijld een bevel om het grondgebied af te geven op basis van een van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet.

Voorts moet worden gesteld dat het enkele feit dat een vreemdeling die niet tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd nog een beroepsprocedure kan instellen of een dergelijke procedure instelde tegen een beslissing waarbij zijn asielaanvraag werd afgewezen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat deze vreemdeling zou moeten worden beschouwd als een vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden voor de toegang of het verblijf zoals omschreven in de vreemdelingenwet en er dus niet zou kunnen worden vastgesteld dat deze vreemdeling onwettig in het Rijk verblijft. Een schending van artikel 1 van de vreemdelingenwet kan op basis van de uiteenzetting van de verzoekende partij derhalve niet worden vastgesteld.

De verzoekende partij toont niet aan dat er in strijd met het adagium “*patere legem quem ipsi fecisti*” werd gehandeld.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Het betoog van de verzoekende partij dat zij hangende het schorsende beroep in volle rechtsmacht bij de Raad legaal in het Rijk verblijft kan niet worden aangenomen.

Artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), in uitvoering waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 52/3, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet – waarnaar voormelde bepaling verwijst – bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, bepaling die verder wordt toegepast in de bestreden beslissing, stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Het is niet betwist dat de commissaris-generaal op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus had genomen en dat de verzoekende partij niet in het bezit was van een geldig paspoort met geldig visum.

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat zij een beroep in volle rechtsmacht heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal (van 3 juli 2015) en zet zij uiteen dat zij ingevolge het voormelde ingediende schorsende beroep bij de Raad nog steeds legaal op het grondgebied verblijft.

De verzoekende partij heeft inderdaad een opschortende procedure ingeleid bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 3 juli 2015. Uit het loutere feit dat de verzoekende partij een schorsend beroep had ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal vloeit evenwel niet voort dat zij over een legaal verblijf beschikt. Een dergelijk beroep heeft overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet enkel tot gevolg dat tijdens het onderzoek ervan geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd.

Naar aanleiding van het opschortend beroep dat de verzoekende partij heeft ingediend werd haar een bijlage 35 afgeleverd, zodat de bestreden beslissing niet ten uitvoer kon worden gelegd gedurende de procedure bij de Raad. Dit document vermeldt uitdrukkelijk dat de betrokken vreemdeling niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf. Nergens valt in de vreemdelingenwet te lezen dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden uitgevaardigd zolang de beroepstermijn tegen een beslissing van de commissaris-generaal nog loopt. Overigens stipuleert artikel 75 van het vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk dat de werking van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet (met name het opschortend beroep) geen beletsel vormt voor het afgeven van een bevel onder de vorm van een bijlage 13quinquies. Wat betreft de afgifte van een bijlage 35, dient erop te worden gewezen dat dit een loutere uitvoeringsmodaliteit betreft van het indienen van een beroep in gewone procedure bij de Raad. Daarenboven vermeldt de bijlage 35 sinds het koninklijk besluit van 8 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ook uitdrukkelijk: *“De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”*. Dit houdt dus niet in dat de verzoekende partij vrijgesteld is van de verplichting in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te betogen, heeft zij geen legaal verblijf, noch tijdens de beroepstermijn noch tijdens de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door consciëntieus de wet toe te passen, zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe vast te stellen dat het vertrouwensbeginsel werd miskend.

De Raad dient daarenboven te benadrukken dat de verzoekende partij ook niet aantoonde dat zij nog enig belang heeft bij haar middel. Haar middel is immers gebaseerd op de stelling dat de verzoekende partij een schorsend beroep heeft ingesteld tegen de negatieve beslissing van de commissaris-generaal en zij aldus nog steeds een asielzoeker is. De Raad heeft dit beroep, bij arrest nr. 159 612 van 8 januari 2016,

evenwel verworpen. Het cassatieberoep tegen voormeld arrest werd bij beschikking nr. 11.843 van 9 maart 2016 door de Raad van State niet toelaatbaar verklaard.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER